

skal kunne bestemme, om deres kontingent må bruges til partipolitiske formål. Vi har foreningsfriheden, og vi har også frihed for foreninger til at bestemme over egne midler.

Når man læser bemærkningerne til beslutningsforslaget, kan man da også konstatere, at det, der i virkeligheden sigtes til, er nogle huller og svagheder, som efter forslagsstillerens opfattelse ligger i den gældende lov. Der tales på den baggrund om loven som en narresut, og om, at den stikker folk blå i øjnene.

Jeg tillader mig derfor at gå ud fra, at der er enighed om, at vi grundlæggende skal bevare en ordning, der sikrer frivillighed på dette vigtige og følsomme område. Lad os på den baggrund koncentrere os om det, som det reelt drejer sig om, nemlig de forhold i den gældende ordning, som forslagsstillerne er utilfredse med.

Det første, der peges på, er, at medlemmer, der afgiver erklæring om, at deres kontingent ikke må anvendes til partipolitiske formål, ikke har krav på en tilsvarende nedsættelse af kontingentet. Det er her, der tales om en narresut.

Det er som bekendt et spørgsmål, som ved adskillige tidligere lejligheder har været rejst i Folketinget, første gang allerede i forbindelse med gennemførelsen af loven i 1990. Dengang blev det fra den daværende regerings side fremhævet, at der ved udformning af lovforslaget var lagt afgørende vægt på at sikre det enkelte medlems fuldstændige anonymitet med hensyn til, om den pågældende havde afgivet erklæring om fritagelse, og at dette hensyn måtte veje tungere end hensynet til en nedsættelse af kontingentet.

Det kan jo, f.eks. hvis kontingentkvitteringen skal bruges om dokumentation for medlemskab af foreningen, være vanskeligt at holde skjult, at man har betalt nedsat kontingent.

Det blev endvidere fremhævet, at loven bestemt ikke er til hinder for, at foreningen selv træffer beslutning om en ordning om nedsættelse af kontingentet.

Alt i alt er det min opfattelse, at der ikke er behov for at ændre den gældende ordning. Det grundlæggende for regeringen er, at ordningen bygger på et princip om frivillighed, og at det forhold, at der afgives erklæring om fritagelse, betyder, at foreningen har færre penge at disponere over til partipolitiske formål. Det er vigtigt at holde fast i.

Et andet spørgsmål, som omtales i beslutningsforslaget, er, om den gældende frameldelsesordning skal ændres til en tilmeldelsesord-

ning, altså en ordning, hvorefter foreningen kun kan anvende kontingentet til partipolitiske formål, hvis medlemmerne positivt har givet samtykke til det. Også dette spørgsmål har været drøftet her i Folketinget adskillige gange og hver gang med samme resultat, nemlig at der ikke er grundlag for at ændre den gældende ordning.

Lad mig i den sammenhæng blot fremhæve, at loven jo anviser en meget enkel og lettilgængelig fremgangsmåde for de medlemmer, der ønsker at blive fritaget. De skal blot underskrive en erklæring, som foreningen hvert år skal sende til dem. Afgives en sådan erklæring, har den virkning, indtil medlemmet udtrykkelig måtte trække den tilbage. Det er altså end ikke nødvendigt at afgive en ny erklæring hvert år. Der er efter regeringens opfattelse fortsat ikke behov for at ændre dette forhold.

Det tredje forhold, som fremhæves i forslaget, er, at foreningerne angiveligt uanset modtagne frameldinger i en række tilfælde anvender kontingentmidler til partipolitiske formål. Lad mig hertil indledningsvis bemærke, at det forhold, at en forening modtager erklæring om fritagelse fra sine medlemmer, jo ikke efter loven er ensbetydende med, at foreningen er afskåret fra at yde bidrag til politiske eller partipolitiske formål; bidragene må blot ikke ydes af de kontingenter, som stammer fra medlemmer, der har meldt fra.

I øvrigt mener jeg ikke, at det vil være rigtigt af mig her i dag at gå nærmere ind i en drøftelse af de forhold, der helt kortfattet og summarisk er nævnt i forslaget. Hvis en forening er i tvivl om, hvordan reglerne skal forstås, vil den altid kunne forelægge sagen for Justitsministeriet, således at der på grundlag af en samlet fremstilling af problemstillingen kan afgives en udtalelse fra Justitsministeriet om spørgsmålet.

Det samme vil gælde for et medlem, som mener, at vedkommendes kontingent anvendes i strid med loven. Medlemmet vil selvsagt også kunne henvende sig til foreningens ledelse, tage spørgsmålet op i foreningens kompetente forsamling og i sidste instans indbringe spørgsmålet for domstolene.

Men jeg skal ikke stå her i dag og fælde dom i konkrete sager, som jeg ikke har tilstrækkeligt kendskab til.

Endelig er forslagsstillerne inde på spørgsmålet om eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet og dets forhold til Danmarks internationale forpligtelser. Der er her tale om spørgsmål, som ikke